

Rozhovory, které boří tabu o umělém oplodnění

Loterie IVF

Lucie Ptáčková

Loterie IVF

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Ptáčková
Loterie IVF – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Loterie IVF

Lucie Ptáčková

Rozhovory, které boří tabu o umělém oplodnění

Ediční poznámka:

Rozhodli jsme se uvádět názvy reprodukčních klinik a nemocnic, o nichž se v textu hovoří. Uvádíme je za účelem transparentnosti a co největší věcné přesnosti. Zmínka o konkrétní instituci neznamená, že autorka či vydavatel tuto organizaci podporují, doporučují či naopak zrazují od jejích služeb. Kniha obsahuje jak pozitivní, tak negativní zkušenosti respondentek s asistovanou reprodukcí. Jedná se o subjektivní výpovědi konkrétních osob, které se nemusí shodovat se zkušenostmi jiných pacientek ani s oficiálním stanoviskem zmíněných institucí.

OBSAH

6 ÚVODNÍ SLOVO

10 DANIELA

44 HANKA

62 PAN B.

72 MICHAELA

112 VERONIKA

130 DOMINIK

150 KRISTÝNA

176 TEREZA

210 LUCIE PTÁČKOVÁ

213 PODĚKOVÁNÍ

ÚVODNÍ SLOVO

„Do IVF nikdy nemůžu jít, nezvládnou to.“ Tak nějak zněla moje slova poté, co milovaný člověk, se kterým jsem už nějakou chvíli toužila po naprosto základní, a přece tak samozřejmé věci – rozmnožit se –, zjistil, že přirozeně to nepůjde. Že na tenhle zázrak z lásky nám pouhá láska stačit nebude. Nakonec jsem proces oplodnění in vitro zvládla... a opakovaně. Čtyři celá kola hormonální stimulace a denního píchání několika injekcí, ultrazvuků, narkózy, punkce vajíček, pětidenního čekání, jestli bude co transferovat... Až čtvrtý pokus nám dal to, po čem jsme tolik toužili a proč jsme byli odhodlaní se po každém nezdaru otřepat a jít do toho znovu.

Na začátku byly naše představy naivně zkratkovité – IVF rovná se dítě. Dlouhou dobu to ale byla jenom bolest. Ta psychická daleko přesáhla fyzickou. Chvillemi jsem měla pocit, že už jsem dosáhla svého limitu, že náš vztah už další neúspěch nemůže ustát. Také jsem si myslela, že už to se svým běžným životem, především s povoláním novinářky, dál nesklobím, že si už žádnou injekci potají na záchodech před moderováním další relace píchnout nezvládnou. Že už mi dojdou výmluvy, proč si musím s kolegy prohodit směny, protože moje vaječníky se naším zprávařským rozpisem přirozeně neřídily. Nakonec jsem si píchala hormony i o volební noci ve štábu jedné politické strany. Mluvčí mi ochotně uložil i vyndal injekce z ledničky, ve kterých si představitelé strany chladili šampaňské. Všechno se dalo zvládnout. Bylo to ale náročné. A taky hodně osamělé. Na začátku jsem měla pocit, že jsem jediná, kdo si tím prochází. Pocit sice mylný, ale pochopitelný – pramenící z tabu, které se nad tématem IVF stále vznáší. Naštěstí jsem brzy objevila instagramové profily, které svou cestu za mateřstvím otevřeně sdílely. Byly to úplně cizí ženy, a aniž to tušily, staly se mými kamarádkami. Jejich problémy i obavy byly kolikrát zcela totožné s těmi mými. Tyhle odvážné ženy, které zvládaly svou bolestivou realitu přenášet i do té virtuální, mi hodně pomohly. Některé z nich propůjčily svou zkušenost i této knize.

Kolik nás „IVF holek“ vlastně je, mi došlo až poté, co jsem svůj příběh začala otevřeně komunikovat přes sociální síť. Kromě toho „vděčného“ bulvárního mumraje se moje zkušenost stala tématem i seriózních titulů, jejichž prostřednictvím jsem měla možnost říct

ostatním to, co jsem sama v jednu chvíli potřebovala slyšet – nejste v tom samy ani sami. A zvládnete to, ať už to dopadne jakkoliv. Když přišla nabídka napsat tuhle knihu, váhala jsem jenom chvíli, protože synovi v tu chvíli bylo půl roku. Nechápu, jak jsem to v průběhu přerodu ležícího dítěte v běhajícího šílence dala dohromady, ale jsem šťastná, že finální výtvar teď držíte v ruce a chystáte se do něj začít.

Najdete v něm rozhovor se šesti ženami, které mají společné dvě věci. První – ta se samozřejmě nabízí – mají zkušenost s umělým oplodněním. A druhá – ať už si prošly IVF se svými, nebo darovanými vajíčky, nebo prožily negativní testy, potraty i další bolestivé ztráty, dočkaly se svého dítěte, zvládly myšlenku rodiny pustit a žít život jinak, ještě to nevzdaly, nebo se pustily do adopce – jsou to sakra hrdinky!

Příběh Daniely, která v 18 letech přišla o vejcovody a i přes četné potraty se stala maminkou dvou dcer, je definicí vytrvalosti. Cestu Hanky za dítětem jste si možná přečetli v médiích, my jsme se spolu ale vydaly do hloubky a přidaly i pohled jejího dárce. Míše přineslo IVF dvě těhotenství. Obě však skončily porodem mrtvého miminka. Dětský pokojíček ale prázdný nezůstal, jen se mámou stala jinak, než si původně myslela. Veroniku zase možná znáte z Forbesu jako jednu z nejvlivnějších žen Česka. U ní IVF loterie skončila neúspěchem, ale naplněný život si zařídila i bez vlastních potomků. Kristýna porodila dvě děti z darovaných vajíček. Řešily jsme nejen to, jaké to je, být před třicítkou zaskočena menopauzou, ale i etické otázky spojené s anonymními dárci. A Tereza je stále v IVF procesu. Během něj zvládla od základů přehodnotit a překopat svůj život a najít samu sebe.

A protože je toto téma úzce navázáno na muže a jejich příběhy často zůstávají stranou, v knize se potkáte se dvěma z nich. Pan B. je otec Hančina dítěte. Vyslechnout si zkušenost dárce, který do centra chodil s lehkostí, protože na otázce vlastní rodiny neměl postavený v té chvíli život, bylo osvěžující. A Dominik je muž mého života, který se se svou neplodností popasoval, v mých očích, jako chlap s velkým CH a díky správné léčbě se opatrně, ale stále intenzivněji těšíme na

příchod našeho druhého dítěte. Měli jste si přečíst také anonymní rozhovor s mužem, jehož dítě se narodilo díky dárci spermatu. Nakonec si to ale rozmyslel.

Při rozhovorech nám občas z otevírání ať už zahojených, hojících se, nebo stále aktivních ran bylo úzko, ale zvládli jsme se i zasmát. Protože život je rozmanitý a barevný a IVF je jen jeho výsek, ač na to snad každý, kdo si jím prochází, na nějakou chvíli zapomene. Pokud zrovna vláčíte světem ten neviditelný, ale zhruba stokilový IVF batoh, nebo pokud jste ho už ze zad bez ohledu na výsledek sundali, ale stopy po popruzích vám na ramenou zůstanou už napořád, pak je tahle kniha právě pro vás. Doufám, že si ji prožijete tak, jak potřebujete. A že si ji, i přes to těžké, užijete. A zopakuji to znova – nejste v tom samy. Nejste v tom sami.

DANIELA

Devět transferů, čtyři potraty, dvě dcery. Počet jejích zvířecích dětí s tlapkami i křídly jsem spočítat nezvládla. Drobné tělo, ve kterém dřímá velké odhodlání zařídit si svou vysněnou rodinu, ale taky velká touha podporovat ostatní na sociálních sítích.

Takový standardní IVF příběh: Potkáte vysněného partnera, chcete založit rodinu, nejde to, dojdete na vyšetření, objevíte problém a roztočíte to IVF kolo. Ale to není váš případ.

Naštěstí. Já vždycky říkám naštěstí, protože bych tím ztratila spoustu času. Tohle jsem nemusela podstupovat, protože jsem věděla, že IVF budu potřebovat a že nemá cenu se snažit přirozenou cestou.

Jak se to stane, že žena už dopředu ví, že je neplodná?

V necelých 18 jsem podstoupila operaci kvůli zánětu, kde mi odebrali vejcovody a kus vaječníku. Celý to bylo v tom břiše srostlý. Bylo to docela špatný. Ale jeden celej vaječník a kus druhýho mi zůstal. Takže vajíčka mám. Takže už v 17 letech jsem věděla, že nebudu moct přirozeně počít a budu potřebovat IVF.

Jaký to je pro 17letou holku vyslechnout si takovou diagnózu?

Pro mě bylo důležitý, že to nějak půjde. Já jsem ještě tehdy měla za to, že IVF má 100% úspěšnost. Nevím proč, ale takhle jsem to prostě brala, nebylo to pro mě nic extra zásadního. Nevěděla jsem, jak složitý to bude, že to kolikrát ani nevyjde, nebo vyjde, ale blbě to skončí. Ono v těch 18, kdy vlastně ani o dětech nepřemýšlíte... milovala jsem děti, vždycky jsem chtěla velkou rodinu. To jsem věděla. Ale nebylo to pro mě aktuální. Pro mě to smíření s tím bylo docela jednoduchý.

Přijmout tu diagnózu a jít dál?

Byla jsem fakt mladounka a prakticky jsem s touhle informací i dospívala. Takže pro mě to bylo a je něco normálního. Pro mě nenormální je to, že to jde někomu samo.

Tak to pro mě taky. (Smích)

To je pro mě úplně šílená věc. Když člověk ví, kolik těch věcí musí být přesně takhle a takhle, že to embryo musí být geneticky v pohodě, sliznice musí být tak a tak vysoká. Pro mě je IVF absolutní zázrak. Ale to, že se to lidem děje přirozeně, to je mimo můj chápání.

Jo, já jsem třeba omyl. Jak se to stalo, absolutně nechápu. Taky je to pro mě neuvěřitelný.

To mi nejde vůbec do hlavy. Takže jsem vyrůstala v tomhle nastavení a mám to asi hozený úplně jinak než normálně.

A když říkáte, že jste IVF brala jako něco, co podstoupíte a budete mít dítě, čím to podle vás je? Protože já to měla úplně stejně. Jak to, že má IVF tak dobrou pověst?

I člověk, který IVF nepodstoupil, má nějaký přehled, co to je. Že to je umělá cesta, kdy se ve většině případů vstříkne spermie do vajíčka, je tedy větší pravděpodobnost, že se oplodní, než když ta spermie několik dní plave, pak potká vajíčko, nepotká vajíčko, spárujou se, nespárujou se...

Lidi ví, že se ta cesta zkrátí...

Takže v jistých aspektech je procentuálně vyšší šance... nevím no.

Já jsem se strašně divila, když jsem to podstoupila a ono to nevyšlo. Pro mě se IVF rovnalo dítě.

No ale takhle to má úplně každý a nevím, čím to je. Jestli je to fakt tím, že se to bere, jako když se léčíte i s jinejma nemocema, který nejsou smrtelný. Okej, teď si vezmu prášek a ono mě to vyléčí.

Říkám si, jestli do toho nevstupuje to, že kromě toho, že je to úžasná cesta pro mnoho z nás, jak si zařídit rodinu, tak je to pořád jen byznys. A možná IVF centra chtějí, aby IVF mělo tuhle dobrou pověst, protože pak by lidi možná zvažovali, jestli do toho vůbec půjdou.

Je fakt, že málokterý centrum reprodukční medicíny přizná, že se vám budou snažit pomoci, ale že to možná nevyjde. To logicky moc doktorů neřekne.

Takže je vám 17, hledáte si partnera. Když říkáte, že jste chtěla mít velkou rodinu, tak předpokládám, že jste nechtěla s dětmi začít po třicítce, ale spíš dřív.

Určitě. Tehdy jsem partnera neměla, s manželem jsem začala chodit, když mi bylo 19.

19, to je celkem brzy.

To bylo taky štěstí, že jsem na něj nemusela čekat dlouho.

A kdy jste se pak rozhodli, že založíte rodinu?

Já jsem do toho vztahu šla už s tím.

S tím, že už hledáte partnera, se kterým budete chtít mít rodinu?

Předtím než jsme spolu začali chodit, tak jsme spolu hodně dlouho kamarádili. Je to trochu složitý. Byl to kamarád mého bývalého přítele, který zemřel. Nějakou dobu jsme se spolu pak nebavili, ale pak byl v partě, se kterou jsem se vídala. Začali jsme spolu chodit ven, nejdřív jsme byli fakt kamarádi. Ptal se mě, co jsem dělala ty roky, co jsme se nebavili. Tak jsem mu řekla, že po Honzově smrti to bylo dost naprd, že jsem byla strašně dlouho v nemocnici se zánětem, kterež mi přerostl do takových rozměrů právě kvůli tomu stresu. A že mi sebrali vejcovody a že jsem neplodná, takže budu muset jít na IVF, když budu chtít mít děti. A že se mi nebude chtít čekat dlouho.

Takže vám odpadlo říkat tuhle docela vážnou věc vašemu příteli, protože jste to říkala ještě tenkrát vašemu kamarádovi.

Myslím si, že jo. Jsem hodně... ne bezprostřední člověk, ale pokud někomu důvěřuju a mám ho ráda, tak nemám absolutně žádný problém s ním probírat, já nevím, mám popraskaný bradavky. (*Smích*) Podle mě to jsou přirozené věci. On nad tím tenkrát ani moc nepřemýšlel, nebyla to pro něj podstatná informace, protože nevěděl, že spolu budeme. To jsme ani jeden z nás nevěděli. Ale samozřejmě pak, jak se vztah vyvíjel, tak věděl, že otěhotnět nemůžu, že neberu antikoncepci, že ze začátku tohle nemusíme řešit a že to pak kdyžtak musíme řešit jinak. Řekla bych, že to bylo snazší.

A jak jste pak pokračovali? Karty byly odkryty, věděli jste, že to tak bude. Kdy jste se rozhodli, že chcete dítě?

Kolem 19 let jsem začala mít zase problémy – častý záněty, cysty, hormonální i nehormonální. Spousta hospitalizací, operací, čištění vnitřku a tak. A tehdy můj doktor, praktik, přišel s nápadem

nechat si odebrat vajíčka. Koukal do mojí zprávy, že stejně na IVF budu muset jít, a ptal se, jestli mě nenapadlo nechat si už teď zmrazit aspoň vajíčka.

Jaký k tomu měl důvod? Ty častý záněty? Báł se, že přijdete o vaječníky?

Celkem jsem podstoupila třeba 30 zákroků. Když to řeknu blbě, tak pak už jsem to nepočítala. Každý ten zákrok, každý zásah do těla, zvlášť když se jednalo o věci kolem vaječníků, o srůsty, co se čistily, snižoval moje šance na otěhotnění. K tomu mi tehdy ještě odebrali kus vaječníku. Proto mi to ten doktor doporučil. Díky němu jsem šla poprvý na kliniku s tím, že si chci nechat zmrazit vajíčka.

Zvládla jste to dobře? Tu stimulaci a to všechno?

Dobře. To jsem chodila ještě na vejšku. Neměla jsem problém si píchat injekce, protože jak jsem byla na operaci v těch 17 letech, tak jsem si pak strašně dlouho musela aplikovat léky na ředění krve. To bylo taky vtipný, šla jsem třeba na diskotéku a musela jsem s sebou tahat injekční stříkačku s Clexanem, protože jsem si potřebovala večer píchnout injekci.

Takže na záchodech, na diskotéce.

No to bylo! Říkala jsem si: „Hlavně ať nikdo nepřijde, budou si myslet, že jsem nějaký feťák.“ Kamarádky vždycky chodily se mnou. Pamatuju si na Petru, ta mě obdivovala: „Ty seš dobrá, že do sebe píchneš.“ No zbývá mi něco jinýho? Měla jsem to natrénovaný, věděla jsem, že nemá cenu se nějak stresovat nebo oddalovat to, *nééé nechci, nechci*, když k tomu stejně musí dojít. To, co je nutný, tak neřeším. Otázky, jestli se mi chce, nechce nebo jestli je to snadný, nebo těžký. Prostě k tomu musí dojít, tak musím. Takže konkrétně s tím jsem problém neměla. Ale byla jsem hodně nafouklá. Pamatuju si, že jsem chodila na vysokou do Liberce a měla jsem to vypouklý břicho, tak jsem vypadala jako v pátém měsíci. Mě ty hormony vždycky strašně nadýmají. Vypadalo to blbě. Pár lidí se mě i zeptalo: „Tý jo, ty seš těhotná, nebo o co tady jde?“ Říkám: „Ne, nechávám si odebrat vajíčka a jsem prostě nafouknutá.“

Komunikovala jste to takhle otevřeně?

Jo, absolutně. Od začátku jsem se za to nestyděla. Myslím si, že jsem v tomhle jiná. Nepotkala jsem člověka, kterej by s tím byl tak v pohodě, jako jsem byla a jsem já. Je to strašně zvláštní.

Není to zvláštní. Ta vaše otevřenost pomáhá dalším skrze vaše sociální síť.

Jo, využila jsem toho právě ve prospěch ostatních, protože jsem si říkala, že asi evidentně jsem aspoň v něčem trošku jedinečná, no tak to musím využít.

K tomu se pak ještě určitě dostaneme. To je kapitola sama o sobě, která mě hrozně zajímá. Ale máme tady odebrání vajíček. Social freezing, jak se tomu oficiálně říká, podstupují přesně teď moje vrstevnice. 30 plus let, bez partnera a je jim to doporučeno. Vy jste to podstupovala z dost jasných důvodů. Ale řekl vám třeba ten doktor na klinice, že statisticky byste potřebovala aspoň deset vajíček na porod jednoho živého dítěte? Že to není tak dokonalý, životaschopný, jako když se zamrazí už hotová embrya?

Ne, nikdo mi nic takového neřekl. To si myslím, že je velkej problém. Dodnes. Konkrétně tohle mě strašně rozčiluje a irituje, protože ty holky si myslěj, že když si ve třiceti zmrazej vajíčka, tak je to nějaká 100% jistota, že budou mít dítě. A po oplodnění jim nezbyde třeba žádný. Já měla asi šest nebo sedm vajíček a po rozmrazení a oplodnění z toho byl jen jeden transfer.

A mimochodem, jaký to bylo sedět na té klinice ve 20?

Blbý.

Vy jste tam musela vypadat pomalu jak něčí dcera.

Hlavně jsem vypadala ještě mladší, než jsem byla. Všichni na mě blbě koukali.

A co myslíte, že si mysleli?

Jestli jdu darovat vajíčka. Nebo co tam dělám. Nevím. V životě jsem tam nepotkala svoji vrstevnici. Ani teď na nový klinice, kdy mi bylo 27. Víím, že to podstupujou holky stejně starý nebo mladší

než já, ale tehdy jsem si myslela, že jsem jediná na světě, protože jsem neznala nikoho, kdo by řešil stejný problém v mém věku.

Takže kdy jste se potom s Davidem rozhodla, že vaše vajíčka rozmrazíte a necháte je oplodnit jeho spermiemi?

Trošku jsme si z toho dělali srandu, už když jsme spolu byli rok a ty vajíčka jsem si akorát mrazila. David zmínil něco v tom smyslu, že by byla sranda, kdybychom do toho rovnou šli. Ten červíček už tehdy, v těch 19 nebo kolika letech, hlodal. *Byla by to sranda, ale ne, neuděláme to. Počkáme.* A čekali jsme další rok, než jsme pokračovali.

Jak partner zvládal celej ten proces? Protože třeba pro mýho manžela byly ty začátky strašně těžký.

Já si myslím, že David ty začátky taky hodně nedával. Konkrétně právě to, že musí do nějaký místnosti... odběr spermií ho trápil strašně dlouho.

To, jak kolikrát ty místnosti vypadají...

Byla jste tam?

Ne, manžel mi to vždycky jen popisoval: Šel jsem do sklepení, všude odporný plakáty a časopisy, koženéj gauč, ničeho jsem se nedotýkal.

Já jsem tam byla. David šel na spermiogram hned, když jsem si nechávala odebrat vajíčka, abychom dopředu věděli, jestli třeba nebudeme muset do budoucna řešit i jeho. Takže tím prvním spermiogramem prošel hned na začátku. Chtěl, abych šla s ním. Takže jsem tam šla, protože ta možnost tam byla. Nevím, jestli jsem byla tak naivní, ale mně přišlo dobrý, že je tam gauč, telka, koupelna a tak.

Neříkejte, že jste se na ten gauč rozvalila. Ne.

Ne, sedla jsem si tam a chtěla jsem si pustit televizi.

A vykoukala jste se pak v dezinfekci?

Důkladně jsem se doma pak umyla. *(Smích)* Úplně mi to nedochá-

zelo, nepředstavovala jsem si, kolik chlapů tam bylo. Ale manžel si to asi představil, takže to bylo poprvý a naposled. Dopadlo to dobře, měl samozřejmě radost, když mu řekli, že je nadsamec. A pak už chodil vybaven nějakýma fotkama a už jsem u toho naštěstí být nemusela.

Třeba můj manžel říkal, že už to bere jako vyšetření u doktora. Takhle, říká se, že domov je tam, kde se ti automaticky připojuje wifina, ale bohužel u nás se pak připojovala wifina automaticky už i v tom centru. (Smích) A říkal, že pak už se od toho dokázal úplně odosobnit. Vytvořil, co tam vytvořit měl, a šel pryč.

David to měl potom stejně. Ale my jsme pak dokonce šli i do toho, že jsme sperma odebrali doma. A já jsem ho potom přivezla v podprsence.

Aby bylo v teple. Jasně. Jo, tady ty možnosti jsou, jak říkáte.

Dá se to, ale potom, když jsem šla na odběr, tak ten jeho musel být ve stejnou dobu, aby to pak rovnou spojili. A to jsem samozřejmě nemohla nějak pomáhat a přenášet, protože jsem byla na sále. Takže ve výsledku k tomu stejně muselo dojít v té místnosti.

Ale je vážně proaktivní, že chlap dobrovolně řekne, tak já do toho jdu hned, jen abychom věděli. To není úplně běžná věc.

David je úžasnej, on mě totiž od začátku úplně zbožňuje. Já si toho strašně vážím. Samozřejmě ho taky miluju, ale myslím si, že jeden v tom vztahu musí milovat víc. A David podle mě miluje víc. Od začátku dělá všechno pro to, abych byla spokojená, plní mi moje životní přání. Řekne: „Ne, dalšího psa ne.“ Ale když ho přitáhnu, tak řekne: „No tak jo.“ Stejný je to se slepicemi, s barákem, s dětma.

A když jste tedy prošli tímhle procesem a zbylo z toho jedno embryo – řekla jste si v tu chvíli, že to možná zas až tak snadné nebude?

Nemyslím si, myslím si, že jsem říkala: „Dobrý.“

Takže vám ho vložili.

A nic.

A skončila jste bez embrya.

A neměla jsem nic. Nebyla jsem těhotná. Bylo mi 20, takže jsem absolutně nechápala, jak je možný, že to nevyšlo. Byla to pro mě úplná zrada.

Takže to bylo poprvé ten střet s realitou, ono to není 100%, není to jistota?

Pak začali všichni říkat, no poprvé se to povede málokomu. Proč mi to předtím nikdo neřekl?

Co vám řekli na klinice?

Že si z toho nemám nic dělat, že to nic neznamená, že je to loterie. Že to občas nevyjde. Tak říkám: „Jo, to dává smysl. Při každém přirozeném cyklu taky neotěhotníte.“

Ale vlastně říkají, že je to loterie, až když se to nepovede. Ne ve chvíli, kdy člověka lanaří k tomu, aby do IVF šel.

Ne. Mně přijde strašně vtipný, že člověk bere antikoncepci, aby nebyl těhotnej, všichni ho straší, dávej si pozor. A pak řešíte tohle.

Takže jste bez embrya, jste trochu v šoku a dál řešíte, jak si tu rodinu uděláte?

Šli jsme hned na další odběr. Další IVFko. A tam mě nastimulovali víc, jinejma lékama. Už jsem si nemíchala injekce sama, dostala jsem plnicí pero, bylo to mnohem jednodušší.

A přinesla změna léků i lepší výsledek?

Jo, měla jsem víc vajíček. Bylo to super.

A vlastně jste hlavně nic nemrazila, dokud z toho nebyly blastocysty¹. Protože se to hned napojilo.

Hned jsme to nechali oplodnit. Bylo z toho hodně embryjek. Když

¹ Blastocysta je rané stadium vývoje embrya, které se obvykle vytváří 5. nebo 6. den po oplodnění vajíčka spermií. V kontextu IVF je blastocysta ideální fází, kdy se embryo mrazí nebo transferuje, jelikož má vyšší šanci na úspěšné uchycení v děloze než třídní nebo čtyřdní embrya. Některá IVF centra už transferují a mrazí pouze blastocysty.

si to tak vezmu, tak Maruška je z pátýho. Pak jsme měli ještě, teď nevím, jestli jedno, nebo dvě.

Takže jste měli sedm embryí, což je nadstandardní.

Šest, sedm, myslím si, že i devět, protože občas se stane, že to mražení některý nezvládnou. Víím, že jedno to takhle nezvládlo před transferem. Takže jsme o jedno přišli. Ale jinak skvělej výsledek. Pecka kvalita, všechna ta embrya byla wow.

To je velký rozdíl oproti social freezingu.

Říkala jsem si, že je to už jasný! To musí vyjít. Embryologové říkali, že genetika je zbytečná, že jsem mladá, embrya vypadají luxusně. „Co byste chtěla! Vždyť je vám 20, vy otěhotníte hned.“ Další transfer nevyšel a třetí taky ne.

Co se vám v tu chvíli honilo hlavou?

Že jsem úplně rozbitá. Poslali mě na diagnostickou laparoskopii a hysteroskopii, protože už jim to nepřišlo úplně normální. A tam se zjistilo, že jsem měla hodně malejch srůstů, který na ultrazvuku nebyly vidět. Jinak že jsem zdravá. Takže jsem si říkala okej, třeba to vyčištění vnitřku pomohlo. Šla jsem na čtvrtý transfer a otěhotněla jsem. Poprvé! Poprvé jsem viděla ten těhotenskej test pozitivní. Byla jsem nadšená a naivní.

Naivní? Že ty dvě čárky na testu rovná se automaticky mimino?

Ano. Zase. Předtím to bylo IVF rovná se mimino. Okej, zjistili jsme, že to tak není. A teď jsme přešli do další fáze, kdy jsme si mysleli, že dvě čárky na testu rovná se mimino. Což jsem velmi brzo bohužel zjistila, že tak taky není. Měla jsem strašně velkej hematom a od začátku, od čtvrtýho týdne, jsem krvácela. Na Bulovce mi v šestým týdnu chtěli udělat rovnou kyretáž, že to nemá smysl, že tam není srdeční akce. Řekla jsem jim, že jsem na tohle čekala tehdy už rok a že ne. Takže jsem podepsala revers a odešla. Za pár dní tam srdíčko bylo, ještěže jsem na tu kyretáž nešla! To, že to nakonec nedopadlo, je věc druhá.

No jasně, ale hledat srdce v šestém týdnu a dělat z toho závěry, je zvláštní.

Od té doby jsem na Bulovku už nevkočila a v životě tam nevezmu ani holky.

Já jsem tam teda rodila a mám za sebou hezkou zkušenost, ale tohle je příšerný.

Na té gyndě se mi to zhnusilo. Ale bylo vidět, že ten doktor neměl svůj den, byl zapšklej a nešťastnej. Zpětně to vidím jinak.

Tak to byl možná stejnej doktor, kterej mi na pohotovosti suše oznámil, že pravděpodobně potracím.

Oni to berou jinak. Já chápu, že to musí sdělovat ženám několikrát denně a je to pro ně něco normálního. Ale přece jenom, doprdele, tak tuhle práci teda nemá dělat

Co bylo potom, co jste našli srdíčko?

Bylo to pade na pade, protože ten hematom byl opravdu obrovskej. Byl větší než plod, byl to prostě průser. A za týden jsem skončila pro změnu na Vinohradech s tím, že zase krvácím a už jsem měla i stahy, cítila jsem tlak na konečníku, mysleli jsme, že je konec. Aby to bylo ještě dramatičtější, asi ten nahoře si to tak vymyslel, na ultrazvuku tam najednou byl. A bilo mu srdíčko. A to tenkrát i ten gyndař říkal: „To jsem fakt nečekal, že tam ještě bude.“ Říkám: „No já taky ne.“ Takže všichni byli strašně happy a že mám jít domů a odpočívat, že za týden mám přijít. No a po cestě domů v autě jsem měla ještě pár stahů, i když mi dali nějakou injekci. Ale ono když se tělo rozhodne, že to půjde ven, tak se to špatně zastavuje.

To nejde zastavit.

A najednou mě začalo bolet břicho. Přišla jsem domů a pak, když jsem si svlíkla na záchodě kalhotky, tak bylo jasno. Bylo to venku. To bylo fakt hodně hnusný.

Vidět to něco, co ještě před chvílí žilo.

Jo, ale hlavně to bylo vidět. Byl to plod ve vodovém váčku. Měl ruce.

Takhle jste si to prohlížela?

No jo. Ono to ze mě vypadlo tak, že to byl kus děložní sliznice, na tom byl plodovej obal s čirou vodou a bylo krásně vidět dovnitř.

V jakým to bylo týdnu?

V sedmém.

Mně přijde, že o potratech takhle brzo se zas tolik nemluví, ale...

Já chápu, že to ještě nemohlo cítit bolest, že to nemá mozek... ale vidět to takhle! Dobře, není to miminko, to беру, vypadalo to jako mimozemšťan. Ale mělo to oko, mělo to ručičky, takový zakrnělý a bylo to docela na můj vkus fakt velký. Viditelný. To nebylo tak, že si toho nevšimnete, když to jde ven.

Jak jste se z tohohle vzpamatovala?

Blbě. Já to vůbec nechápala. Seděla jsem na tom záchodě a říkám: „Davide, pojď sem, já nevím, co mám dělat.“ A David: „No tak to už teďka asi nemůžeme vrátit.“ A já říkám: „No ne, ale co teď?“ A to je další věc, o který se nemluví. Pak mě strašně mrzela reakce na moji knížku, kde tohle do detailu popisuju, protože si myslím, že je to třeba. 90 % potratů je na záchodě. Ten plod je v záchodě a co udělá ta ženská? Spláchne to. A pak si to do konce svého života třeba vyčítá – jako já.

Já si pamatuju, jak jsem už ve vyhrocený chvílce psala mámě, že už to prostě nezvládám, že moje první dítě skončilo v hajzlu.

Je to hnusný, ale 90 % těch embryí, plodů takhle skončí. Protože nevíme, co máme dělat. Jsme na tom záchodě a kam s tím? Já jsem byla v bytě. Kdybych byla v baráku, tak mě třeba napadne dát to někam ven, zakopat na zahradě nebo pod strom. Teď už bych to udělala jinak.

Je to trauma.

Poprvé to bylo takový, že jsem seděla na záchodový míse, v ruce jsem měla tohle. Ani mě nenapadlo to odnést do nemocnice, aby z toho udělali nějaký rozbor. Někdo mi napsal, že naprosto nechápe, že jsem udělala tohle.